

Invordering van belastingschulden

Inleiding

[REDACTED]

De invorderingswet 1990 gaat uit van het zogenaamde open systeem. Dat wil zeggen dat de ontvanger gebruik mag maken van alle bevoegdheden welke hem in de diverse (fiscale) wetten ten dienste staan. In het belang van de invordering heeft hij naast zijn fiscale bevoegdheden dus ook de incasso- en verhaalsmogelijkheden waarover gewone schuldeisers beschikken zoals bijvoorbeeld het recht om een faillissement aan te vragen, het leggen van conservatoir beslag, het eisen van zekerheid of het instellen van een actie uit onrechtmatige daad.

De start van de invordering en de versnelde invordering

[REDACTED]

De ontvanger is degene die de vastgestelde belastingaanslag door toezending of uitreiking van het aanslagbiljet bekend maakt. Afhankelijk van de soort aanslag moet deze (inclusief de bestuurlijke boete, heffings- en/of revisierente) binnen een bepaalde termijn zijn voldaan.

In een aantal situaties kan de ontvanger gebruik maken van zijn recht een belastingaanslag terstond en tot het volle bedrag invorderbaar te verklaren (versnelde invordering). Hierbij kan hij dus de betalingstermijn(en) negeren. Het gaat om situaties waarin de ontvanger het risico loopt dat hij in feite wordt 'bestolen' van de mogelijkheid om zijn vordering te innen, te weten:

[REDACTED]

- de ontvanger neemt kennis van een executoriale verkoop door een derde, hij kan dan voor de openstaande belastingschulden tot versnelde invordering overgaan.
- de ontvanger is bevoegd een vordering (een zogenaamd vereenvoudigd derdenbeslag) te doen onder bepaalde derden als deze gelden van de belastingschuldige onder zich hebben. Als hij een dergelijke vordering doet, is dit een grond voor een versnelde invordering.

[REDACTED]